

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/46/2018
Identifikačné číslo spisu: 1116896291
Dátum vydania rozhodnutia: 15.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1116896291.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 15. augusta 2018 v trestnej veci obvineného B. V., pre pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Olgy Rosulegovej, advokátky v Bratislave proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2017, sp. zn. 4To/58/2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 13. marca 2017, sp. zn. 6Tk/1/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. V. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 13. marca 2017, sp. zn. 6Tk/1/2016, bol obvinený B. V. uznaný za vinného z pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- dňa 14. augusta 2015 v čase okolo 22:00 hod. v Bratislave na parkovisku medzi obytnými domami na ulici B. XX a I. XX, S., úmyselne fyzicky napadol poškodenú osobu C. X., nar. XX. januára XXXX v O., občana B., číslo pasu: N a to takým spôsobom, že po tom, čo k nemu pristúpil, došlo medzi nimi k fyzickej potýčke, obvinený zatváracím nožom striebornej farby zn. Beaver, ktorý vytiahol pravou rukou z vrečka, spôsobil poškodenému, podľa znaleckého posudku, bodnú ranu hrudníka vpravo aj vľavo s poškodením bránice a žalúdka, rezné rany tváre a brady, bodnú ranu krku s poškodením artérie carotis communis a truncus brachiocefalicus (poranenie krčnej tepny), reznú ranu v sedacej oblasti vľavo, na stehne vľavo, v hornej časti predkolenia vľavo a ramena pleca vpravo, minimálne však 13 bodných a rezných rán, ktoré si vyžiadali intenzívnu lekársku starostlivosť a zákroky smerujúce k záchrane života poškodeného, následne sa poškodenému podarilo odtrhnúť sa od obvineného a utiecť smerom na I. ulicu k domu s popisným číslom XX, Bratislava, súčasne obvinený po krátkom prenasledovaní poškodeného ušiel do miesta prechodného bydliska na I. ulici XX, Bratislava, kde bol príslušníkmi PMJ OPP KR PZ zadržaný.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l) Trestného zákona; ako aj s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému zároveň uložil ochranný dohľad na dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obvineného povinnosťou nahradiť poškodenému C. X., nar. XX. januára XXXX v O., B. republika, bytom S., I. XX, škodu vo výške 18 791 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného C. X. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor proti výroku o treste, konkrétne proti výroku o mimoriadnom znížení trestu (§ 39 ods. 1 Trestného zákona) a obvinený B. V. proti výroku o vine, treste, ochrannom dohľade ako aj výroku o náhrade škody.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. júna 2017, sp. zn. 4To/58/2017 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. f), ods. 3 Trestného poriadku zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste a výrok o náhrade škody. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom skutku uložil obvinenému B. V. podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd spolu s uložením súhrnného trestu zrušil výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 14. septembra 2015, sp. zn. 3T/89/2015, právoplatný 15. októbra 2015, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Obvinený B. V. vlastným písomným podaním z 20. novembra 2017 (doručeným okresnému súdu 6. apríla 2018), podal proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2017, sp. zn. 4To/58/2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 13. marca 2017, sp. zn. 6Tk/1/2016 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku a z dôvodu § 374 ods. 3 Trestného poriadku. Zároveň požiadal súd o ustanovenie obhajcu.

Obvinený dovolanie doplnil prostredníctvom obhajkyne písomným podaním doručeným okresnému súdu 25. mája 2018.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia). Dovolanie podal aj z dôvodu uvedeného v § 374 ods. 3 Trestného poriadku, že vytýkané pochybenia súdu prvého stupňa neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Obvinený v bode I. dovolania rozoberá konanie na súde prvého stupňa:

1/ cituje zo skutkovej vety,

2/ z výpovede obvineného na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že poškodený ho napadol ako prvý,

3/ z výpovede poškodeného vyplynulo, že obvinený ho mal po pristúpení k nemu udrieť do krku a do

brady, či ho on napadol, nevedel povedať,

4/ z výpovede svedkyne S. vyplynulo, že po náhodnom stretnutí sa s poškodeným.. poškodený ho chytil a hodil na zem. Obvinený spadol na ľavý bok, kedy ho poškodený ešte udrel,

5/ na str. 18 rozsudku prvostupňový súd konštatuje, že nebolo presne ustálené, kto túto potýčku začal,

6/ svedkyňa S. nôž v ruke obvineného nevidela, ale prvostupňový súd konštatoval, že sa možno domnievať, že ho mal v ruke zjavne v snahe vo svojom útoku pokračovať,

7/ znalec MUDr. Malinovský vypovedal zhodne so znaleckými posudkami,

8/ súd neuveril obhajobe obvineného ani vo vzťahu k nutnej obrane, ani vo vzťahu k tvrdeniu, že nemal v úmysle poškodeného usmrtiť a obhajobu vyhodnotil ako účelovú,

9/ vo vzťahu k nutnej obrane súd uviedol, že síce nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, kto zaútočil prvý, podľa svedkyne S. konflikt vyprovokoval obvinený, útok od poškodeného očakával,

10/ súd konštatoval, že aj keby išlo zo strany obvineného o obranu, táto by bola zjavne neprimeraná,

11/ súd mal preukázaný nepriamy úmysel podľa § 15 písm. b) Trestného zákona vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku,

12/ súd konštatoval, že hoci obvinený mal konať v silnom afekte, nemalo to vplyv na jeho trestnú zodpovednosť.

V bode II. obvinený hodnotí konanie na odvolacom súde:

1/ odvolací súd ustálil v konaní obvineného úmyselné zavinenie, minimálne vo forme nepriameho úmyslu, a to s poukazom na spôsob vykonania činu, použitie nástroja a správanie sa obvineného pri čine a krátko po ňom,

2/ odvolací súd poukázal na použitie zbrane- noža s čepeľou 9 cm, s poistkou proti zatvoreniu, ktorým spôsobil poškodenému zranenia, z toho život ohrozujúce boli tri bodné.

V bode III. obvinený:

- rozoberá trestný čin podľa § 145 Trestného zákona. Podľa jeho názoru sa jedná o úmyselný trestný čin, kedy úmysel páchatel'a musí smerovať k usmrteniu človeka, pričom vzťah páchatel'a k následku musí byť súdom riadne zistený a preukázaný výsledkami dokazovania. Dokazovaním na hlavnom pojednávaní jednoznačne nebol ustálený vzťah obvineného k spôsobenému následku, a to ani formou nepriameho úmyslu.

Zo záverov znaleckého posudku č. XXXXXX-XX/XX vypracovaným znalcom MUDr. Malinovským vyplýva, že najkritickejším zranením poškodeného bolo iba jedno zranenie a to krčnej tepny vpravo. Ostatné zranenia, ktoré poškodený utrpel mu síce spôsobili bolesť, avšak neohrozovali jeho život. Obvinený vzhľadom k uvedenému uviedol, že nemohol cielene viesť útok na konkrétne miesto na tele poškodeného s úmyslom (hoci aj nepriamym) spôsobiť smrť, z čoho je jednoznačne zrejímá absencia priameho aj nepriameho úmyslu.

Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že obvinený napadol poškodeného prvý.

Súdy sa v napadnutých rozsudkoch dostatočne nevysporiadali s argumentmi o tom, že obrana nemusí spĺňať požiadavku proporcionality ani subsidiarity ako je tomu v prípade konania v krajnej núdzi a to práve z toho dôvodu, že na to, aby bola obrana efektívna, musí byť vždy o niečo účinnejšia než samotný útok. Škoda spôsobená v rámci konania obrancu môže byť preto väčšia ako škoda, ktorej hrozba plynie z konania útočníka. V zásade je potrebné vychádzať zo skutočností, že obranca sa zväčša bude brániť takým obranným prostriedkom, ktorý má „po ruke“. Pri posudzovaní primeranosti, resp. celkom zjavnej neprimeranosti nutnej obrany nedochádza k uplatneniu priamej úmery medzi škodou hroziacou obrancovi a škodou ním spôsobenou útočníkovi (Rt 25/1976). V zmysle zaužívanej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „primeranosť obrany treba posúdiť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu a vybočenie z medzí nutnej obrany nemožno usúdiť len z toho, že napadnutý sa bránil zbraňou proti neozbrojenému útočníkovi, vekove podstatne mladšiemu, fyzicky silnejšiemu a známemu svojou agresívnosťou“. Z uvedeného vyplýva, že obrancom použitý prostriedok potrebný na jeho účinnú obranu, nie je primárne určujúcim kritériom posúdenia základnej otázky. V závislosti na konkrétnych okolnostiach prípadu nie je vylúčené posúdiť ako stav nutnej obrany jednanie osoby, ktorá reaguje na

fyzický útok neozbrojeného páchatela opakovaným použitím strelnej zbrane, pričom dôjde k usmrteniu útočníka. V prípade nepredvídateľného útoku môže obranca konať aj skratovo a neuvážene v dôvodnej obave o svoj život a zdravie. To, že obvinený konal v silnom rozrušení potvrdzujú závery znaleckého posudku vypracovaného prof. PhDr. Heretikom, CSc. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutie R 2/2006.

V bode IV. obvinený uviedol,

- že napadnutými rozsudkami bolo porušené ustanovenie § 168 Trestného poriadku upravujúce odôvodnenie rozhodnutia, ako aj ustanovenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a tým bolo hrubo porušené právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03 a III. ÚS 209/04, I.ÚS 110/07). Podľa názoru obvineného konajúce súdy sa dostatočne a presvedčivo nevysporiadali s jednotlivými obhajobnými námietkami a komplexne neposúdili vykonané dokazovanie vo všetkých súvislostiach. Podľa R 60/1972 záver o tom, či tu je zavinenie resp. zavinenie nie je v zmysle Trestného zákona a v akej forme je záverom právnym. Ako sa súd vyrovnal s obhajobou musí vyplývať zo skutkových zistení súdu na základe vykonaného dokazovania.

V bode V. obvinený konštatuje,

- že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti možno mať oprávnené pochybnosti o tom, ako došlo k vzniku zranení poškodeného, v takom prípade je na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“. Vychádzajúc z výpovede znalca MUDr. Malinovského na hlavnom pojednávaní, možno vyvodíť, že možnosť vzniku smrti poškodeného bola u obvineného pokrytá nedbanlivostným zavinením [§ 16 písm. a) Trestného zákona] a z uvedeného dôvodu obvinenému nemožno pričítať ani úmysel nepriamy. Túto skutočnosť oba súdy nevyhodnotili správne.

V bode VI. obvinený B. V. navrhol,

- aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), písm. c) Trestného poriadku v neprospech obvineného a v zmysle ustanovenia § 386 Trestného poriadku zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2017, sp. zn. 4To/58/2017 ako odvolacieho súdu a taktiež prvostupňový rozsudok Okresného súdu Bratislava I. z 13. marca 2017, sp. zn. 6Tk/1/2016 a prikázal Okresnému súdu Bratislava I, aby vec znovu v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ tomu tak nie je, a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že dovolacie dôvody, na ktoré obvinený B. V. vo svojom dovolaní poukazuje, sú uvedené len všeobecne, bez konkretizácie toho - ktorého dôvodu.

V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že všetky, v dovolaní uvedené námietky, už boli predmetom súdneho prieskumu v rámci odvolacieho konania pred súdom druhého stupňa. Z obsahu písomného odôvodnenia dovolania je zrejmé, že obvinený chápe dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok,

pretože dovolaním namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech. Je preto nevyhnutné v úvode uviesť, že dovolanie

je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je možné, s poukazom na obvineným uplatnené dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Dovolací súd konštatuje, že hlavne súd prvého stupňa v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal na hlavnom pojednávaní dostačujúce dokazovanie. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovvej časti rozsudku týkajúce sa viny obvineného si osvojuje aj dovolací súd, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v tejto časti odkazuje. Námietky obvineného, že rozsudky okresného súdu a krajského súdu neboli náležite odôvodnené (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku), považuje dovolací súd za neopodstatnené. Nevykonanie dôkazov v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem

iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného B. na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávani a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku [veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdom, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd (keďže zrušil iba výrok o treste a náhrade škody). Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku namietaného obvineným, najvyšší súd uvádza, že § 374 Trestného poriadku upravuje obsah dovolania, a nie konkrétne dovolacie dôvody.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného B. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.